

3. Điều gì nói dối ngoài Cửa chết?

Hiểu biết sâu sắc về sự Vĩnh cửu

Trải nghiệm cận tử

Vào năm 1976, khi tôi chuẩn bị đi du lịch khắp châu Á từ Anh, tôi nhận ra rằng tôi cần phải tiêm một số mũi tiêm ngừa các bệnh phổ biến ở Ấn Độ và các quốc gia khác mà tôi sẽ sớm đến thăm. Bác sĩ quản lý các mũi tiêm cảnh báo tôi không được uống bất kỳ loại rượu nào trong ít nhất 24 giờ. Sau đêm đó, tôi đã làm một điều ngu ngốc. (Xin đừng thử điều này ở nhà!) Tôi đã không làm theo lời khuyên của bác sĩ. Bây giờ tôi có thể nói rằng, kể từ khi trở thành môn đệ của Chúa Kitô 40 năm trước, tôi khôn ngoan hơn rất nhiều so với trước đây, nhưng ở tuổi thiếu niên và đầu những năm 20, cuộc sống của tôi đầy những lựa chọn tồi tệ. Tôi vẫn rất hút cần sa, vì vậy một đêm không có chất kích thích dường như đó không phải là một đêm với tôi.

Tôi đã lên kế hoạch cho buổi tối sau khi gặp bác sĩ; Tôi đã gặp gỡ những người bạn của mình, những người sẽ tiễn tôi cùng nhau uống rượu tại quán rượu trước chuyến đi khắp châu Âu và châu Á. Do bác sĩ cảnh báo, trước khi ra ngoài, tôi tự nhủ mình không được uống. Một quyết định sáng suốt, nhưng thay vào đó, tôi nghĩ rằng một chút loại được băm (một dạng cần sa mạnh hơn) sẽ không làm tổn thương? Sẽ mất quá nhiều thời gian để hút loại cần sa mà tôi có, vì vậy tôi đã ăn nó và sau đó đi bộ đến quán rượu để gặp gỡ bạn bè của tôi. Ngay khi tôi đến, bạn bè đã mua cho tôi một nửa cốc bia. Tôi đã lý luận rằng nó chỉ là một nửa pint; Tôi nghĩ rằng một lượng ít như vậy sẽ không ảnh hưởng gì với tôi. Với lại, tôi không muốn trở nên thô lỗ với bạn bè.

Tôi chắc chắn khả năng suy luận của tôi bị ảnh hưởng bởi loại cần sa tôi đã ăn. Ngay khi tôi uống bia, tôi bắt đầu cảm thấy rất không khỏe. Tôi không thể kiểm soát những gì đang xảy ra trong tôi. Lượng cần sa mà tôi đã tiêu thụ, cộng với rượu, dường như là quá nhiều cho cơ thể của tôi do các mũi tiêm chủng mà tôi đã có trước đó, và tôi bắt đầu nghĩ về cảnh báo của bác sĩ. Tôi ra khỏi quán rượu và biết rằng có điều gì đó khủng khiếp đang xảy ra với tôi. Tôi giải quyết bằng cách tôi phải về nhà chỗ căn hộ của tôi. Bằng cách nào đó, tôi đã nhận thức được rằng tôi đã gần chết.

Tôi lao đảo bước vào căn hộ của mình, nằm xuống ghế sofa, và rồi một điều kỳ lạ đã xảy ra, điều gì đó đã thay đổi mọi thứ mà tôi đã tin tưởng cho đến lúc đó. Tôi thực sự rời khỏi cơ thể của mình và đang lơ lửng song song với trần nhà phía bên kia căn phòng và nhìn xuống cơ thể mình. Trải nghiệm này không phải là một tầm nhìn hay một giấc mơ; đây là một thực tế cơ thể tôi nằm trên ghế sofa, nhưng tôi không ở trong đó! Tôi bắt đầu khóc với Chúa để thương xót tôi. Cho đến thời điểm đó, tôi là một người vô thần hoàn toàn không có người thân hay bạn bè là Kitô hữu. Tôi nghĩ rằng tôi đã không tin vào Chúa, nhưng thật bất ngờ, tôi đã cầu nguyện như không có ngày mai, và ngày mai bị treo trong thế cân bằng!

Tôi tin rằng, khi tôi chết, tôi không còn tồn tại. Tuy nhiên, thần học của tôi đã thay đổi tất cả một người đột ngột, tôi đang khóc với một vị thần trong khi tôi không tin. Tôi đã hứa với Ngài rằng, nếu Ngài để tôi sống, thì tôi sẽ cho Ngài cuộc sống của tôi; Tôi sẽ làm bất cứ điều gì Ngài muốn. Cuộc sống trở nên rất quý giá, vì tôi không chắc mình sẽ đi đâu nếu trải nghiệm này là cuối cùng. Đột nhiên, trải nghiệm này kết thúc, và tôi đã trở lại trong cơ thể mình, được sống nhờ ân sủng của Thiên Chúa.

Câu hỏi khởi động: Bạn đã bao giờ có trải nghiệm cận tử hay phải nói lời tạm biệt với người thân? Chia sẻ kinh nghiệm của bạn với người khác.

Trải nghiệm cận với cái chết là một bước ngoặt trong cuộc đời tôi. Mặc dù tôi đã hứa cuộc sống của mình với Chúa Kitô, tôi không biết mình đã làm gì, vì vậy ngày hôm sau tôi đã từ bỏ việc giữ lời hứa. Tôi hoàn toàn không hiểu gì về Chúa là ai và làm thế nào để tìm thấy Ngài. Tất cả những gì tôi biết hoặc tin vào thời điểm đó là có một cái gì đó vượt ra ngoài cuộc sống trên hành tinh này. Tôi đã nhận ra rằng cuộc sống của chúng ta không giới hạn trong cơ thể xác thịt này. Tôi trở nên say mê với cuộc sống sau khi chết, cố gắng hiểu những gì xảy ra sau khi chết. Tôi nhớ đến một nhà thờ tâm linh nhưng không thể đi vào để tìm hiểu những gì họ tin. Giống như có một rào cản vô hình nào đó chống lại cánh cửa, và mỗi lần tôi cố gắng đi vào, trái tim tôi bắt đầu chạy đua, và tôi không thể bước vào. Chúa thực sự bảo vệ tôi khỏi thuyết tâm linh và những điều huyền bí.

Trong khi tôi đang tìm kiếm sự hiểu biết, tôi đã bắt gặp một cuốn sách được viết bởi một bác sĩ đã đưa cho một số bệnh nhân của anh ta trở về từ những trải nghiệm cận tử. Tên của cuốn sách là *Cuộc sống sau khi chết*, bởi Raymond A. Moody, MD. Trong những năm 1970, nhiều công cụ hồi sức mới đã được phổ biến rộng rãi để nhiều người khác bắt đầu sống sót sau các vụ tai nạn thường gây ra tử vong. Một số bệnh nhân của anh ấy nói với anh ấy về những trải nghiệm của họ ngoài cái chết. Bác sĩ Moody rất thích thú với những gì những bệnh nhân này chia sẻ và anh ấy bắt đầu nói chuyện với các bác sĩ khác, và cuối cùng anh ta đã có được một hồ sơ vụ án của hơn 150 người đã chết và quay trở lại sau khi được cấp cứu. Nhiều câu chuyện thú vị của họ được chia sẻ trong cuốn sách của ông. Có một sự tương đồng đáng kinh ngạc trong các giải thích mà 150 người này đã chia sẻ. Từ những giải thích tương tự này, anh ấy đã ghép lại một bức tranh ngắn gọn về mặt lý thuyết, về những gì một người sẽ trải qua ở điểm chết:

Một người đàn ông sắp chết và khi anh ta đi đến tận cùng của sự đau khổ về thể xác, anh ta nghe thấy mình bị bác sĩ tuyên bố là đã chết. Anh ta bắt đầu nghe thấy một tiếng ồn khó chịu, một tiếng chuông lớn hoặc ù ù, đồng thời cảm thấy mình đang vọt vã đi qua một đường hầm dài tối tăm. Sau đó, anh ta đột nhiên thấy mình ở bên ngoài cơ thể của chính mình, nhưng vẫn ở ngay trong môi trường vật lý, và anh ta nhìn thấy cơ thể của chính mình từ xa như thể anh ta là một khán giả. Anh ta theo dõi nỗ lực hồi sức từ điểm thuận lợi bất thường này và đang trong tình trạng biến động cảm xúc.

Sau một thời gian, anh ta thu mình lại và quen với tình trạng kỳ quặc của mình. Anh ta nhận thấy rằng anh ta vẫn có một "cơ thể", nhưng một trong những bản chất rất khác biệt và với sức mạnh rất khác với cơ thể vật lý mà anh ta đã bỏ lại. Chẳng mấy chốc những điều khác bắt đầu xảy ra. Những người khác đến gặp và để giúp anh ta. Anh ta thoáng thấy linh hồn của những người thân và bạn bè đã chết, và một tinh thần âm áp, đáng yêu mà anh ta chưa bao giờ gặp phải trước khi một con vật ánh sáng xuất hiện trước mặt anh ta. Người này hỏi anh ta một câu hỏi, không lời, để khiến anh ta đánh giá cuộc sống của anh ta và giúp anh ta bằng cách cho anh ta xem lại toàn cảnh, tức thời về các sự kiện quan trọng của cuộc đời anh ta. Tại một số thời điểm, anh thấy mình đang tiếp cận một số rào cản hoặc biên giới, dường như đại diện cho giới hạn giữa cuộc sống trần gian và cuộc sống tiếp theo. Tuy nhiên, anh ta thấy rằng anh ta phải quay trở lại trái đất, rằng thời điểm cho cái chết của anh ta vẫn chưa đến. Tại thời điểm này, anh ta vẫn kháng

khăng, vì bây giờ anh ta bị cuốn theo những trải nghiệm của mình ở thế giới bên kia và không muốn quay lại. Anh ta bị choáng ngợp bởi cảm giác vui sướng, yêu thương và bình yên mãnh liệt. Mặc dù thái độ của anh ấy, cho dù, bằng cách nào đó anh ấy đoàn tụ lại với cơ thể và cuộc sống của mình.

Sau đó anh ta cố gắng nói với những người khác, nhưng anh ta gặp khó khăn khi làm như vậy. Ở nơi đầu tiên, anh ta không thể tìm thấy từ ngữ nào của con người đủ để mô tả những tình tiết phi thường này. Anh ta cũng phát hiện ra rằng những người khác chế giễu, vì vậy anh ta ngừng nói với người khác. Tuy nhiên, trải nghiệm này ảnh hưởng sâu sắc đến cuộc sống của anh ta, đặc biệt là quan điểm của anh ta về cái chết và mối quan hệ của nó với cuộc sống.

Tôi không biết liệu Raymond Moody có phải là người theo đạo Cơ đốc vào thời điểm anh ta viết cuốn sách này hay anh ta có niềm tin tâm linh khác. Ông không nói rõ liệu tất cả những người chia sẻ những kinh nghiệm này có phải là người có đức tin hay không. Là một số trong số họ, nhưng đây không phải là lý do cho cuốn sách của ông. Đó hoàn toàn là để quan sát trải nghiệm cái chết từ quan điểm khoa học.

Dĩ nhiên, chúng ta phải cầm những cuốn sách về thế giới bên kia với tư cách là có sự nghi ngờ bởi vì Chúa Giêsu đã nói với chúng ta rằng vào thời kỳ cuối, sẽ có nhiều tiên tri giả sẽ dấy lên (Ma-thi-ơ 24:11). Vào năm 1992, Betty Eadie tuyên bố cô đã có trải nghiệm ngoài cơ thể, và trong cuốn sách của cô, *Embrbed by the Light*, chẳng hạn, cô tuyên bố rằng Eve không rơi vào cảm dỗ nhưng đã đưa ra quyết định có ý thức về các điều kiện cần thiết để tiến tới thân thánh. Sau đó, có cuốn sách, Thiên đường dành cho Real, trong đó mục sư Wesleyan là Todd Burpo kể cho chúng ta về cậu con trai ba tuổi Colton của mình có một chuyến đi đến thiên đường và trở về. Ông viết rằng Chúa trông giống Gabriel, chỉ có ý nghĩa hơn, có đôi mắt xanh, tóc vàng và đôi cánh to lớn; một Chúa Jesus với đôi mắt xanh biển, tóc nâu, không cánh, nhưng với một con ngựa màu cầu vồng; và một Chúa Thánh Thần có màu xanh nhưng khó nhìn thấy. Là Kitô hữu, chúng ta không nên chấp nhận những tuyên bố như vậy là đúng.

Tôi không đọc loại sách này, vì khi tôi đọc trong Kinh thánh về những người nhìn thấy Chúa Giêsu ở phía bên kia tấm màn che, những người nhìn thấy Ngài đang kinh ngạc và ngã xuống dưới chân Ngài như thể đã chết. Đó là trải nghiệm của John the Apostle trong Sách Khải Huyền, chương một, câu mười bảy. Cuốn sách duy nhất mà chúng ta có thể tin tưởng vào những thứ vĩnh cửu là Kinh thánh. Tôi sẽ cố gắng chỉ cho bạn những gì hiển nhiên trong Kinh thánh.

Chủ đề về sự vĩnh cửu là một vấn đề quan trọng để chúng ta hiểu, vì kẻ thù của linh hồn chúng ta sử dụng nỗi sợ cái chết để gây lo lắng ảnh hưởng đến việc ra quyết định của chúng ta. Để trở thành môn đệ trưởng thành của Chúa Kitô tùy thuộc vào việc bạn tiếp nhận những lẽ thật Kinh Thánh nền tảng cần được đặt ra sớm trong đời sống Kitô hữu của bạn. Hai trong số những sự thật nền tảng mà chúng tôi hy vọng bạn xây dựng trong cuộc sống của mình là kết quả của những gì bạn sẽ học được như sau:

¹Ấy vậy, chúng ta phải bỏ qua các điều sơ học về Tin Lành của Đấng Christ, mà tấn tới sự trọn lành, chớ nên lập lại nền nữa, tức là: từ bỏ các việc chết, tin Đức Chúa Trời, ² sự

dạy về phép báp tem, phép đặt tay, sự kẻ chết sống lại, sự phán xét đời đời. (Hê-bơ-rơ 6: 1-2, Nhân mạnh của tôi).

Nếu bạn áp dụng những điều bạn học được và đưa chúng vào trái tim, những giáo lý cơ bản này sẽ giúp bạn bước vào sự trưởng thành trong Chúa Kitô. Một số điều chúng ta sẽ khám phá sẽ không dễ đọc vì chúng ta sẽ nhìn vào những gì Chúa Giêsu đã dạy về địa ngục cũng như thiên đàng. Chúa Giêsu đã đưa ra nhiều bằng chứng về thế giới bên kia, vì vậy điều cần thiết là có được sự hiểu biết đầy đủ về những gì Ngài dạy để chuẩn bị cho ngày chúng ta sẽ đứng trước Ngài. Ngày nay, nhiều người đã trở nên miễn cưỡng khi đề cập đến những điều này bởi vì chúng ta sống trong một nền văn hóa nơi chủ nghĩa duy vật. Chỉ những gì chúng ta có thể chạm và nhìn được cảm nhận là có thật, và mọi thứ không thể cân, đo, cảm nhận hoặc nhìn thấy đều được coi là nghi ngờ; Làm thế nào chúng ta có thể tin vào những gì chúng ta không thể nhìn thấy?

Chúa Giêsu đã sống cuộc đời của mình theo một cách hoàn toàn khác. Ngài thách thức chúng ta mở cửa tâm hồn và nhìn thấy những kho báu trong cuộc sống sắp tới. Nếu chúng ta có thể nhìn rõ và biết vượt ra khỏi một bóng tối của sự nghi ngờ rằng chúng ta đang sống cuộc sống này để chuẩn bị cho cuộc sống tiếp theo, nó sẽ thay đổi hoàn toàn sự lựa chọn của chúng ta trong cuộc sống này. Chúng ta sẽ khôn ngoan khi xem xét những điều này ngay bây giờ, trong khi chúng ta có thời gian để tạo ra sự khác biệt, không chỉ cho cuộc sống của chúng ta mà còn cho những người xung quanh chúng ta. Cuộc sống này kéo dài nhưng ngay lập tức so với sự vĩnh hằng, và như Stephen Hawking từng nói, sự vĩnh cửu là một khoảng thời gian rất dài, đặc biệt là về cuối.

- 1) Điều gì làm bạn ấn tượng về những gì bạn đã đọc liên quan đến những trải nghiệm cận tử này?
- 2) Bạn nghĩ cuộc sống của bạn sẽ thay đổi như thế nào nếu bạn có trải nghiệm cận tử như thế này và được phép trở lại sống phần còn lại của cuộc đời?

Kinh Thánh có dạy linh hồn ngủ không?

Một số người tin rằng, khi một Cơ đốc nhân chết, linh hồn anh ta ngủ và anh ta bất tỉnh cho đến khi Chúa Giêsu đến với anh ta trong sự sung sướng của nhà thờ. Kinh thánh có một vài đoạn mà Chúa Giêsu đã nói về cái chết cho một Cơ đốc nhân khi ngủ. Một trong trường hợp khi Chúa Kitô nuôi La-xa-rơ từ cõi chết, Ngài đã cố tình chờ đợi thêm hai ngày trước khi Ngài rời khỏi ngôi mộ (Giăng 11: 6). Bạn có bao giờ tự hỏi tại sao Chúa Giêsu chờ đợi trước khi bắt đầu hành trình đến Jerusalem để nuôi La-xa-rơ không? Người Do Thái có một truyền thống rằng linh hồn của một người có thể treo khắp cơ thể bất cứ điều gì cho đến ba ngày sau đó. Chúa Giêsu đã cố tình chờ đợi để Ngài có thể chứng minh cho những người hoài nghi rằng Ngài có thẩm quyền đối với cái chết. La-xa-rơ không ngủ trong lăng mộ; anh ta đã chết.

¹¹Ngài phán như vậy, rồi tiếp rằng: La-xa-rơ, bạn ta, đương ngủ; nhưng ta đi đánh thức người. ¹²Môn-đồ thưa rằng: Thưa Chúa, nếu người ngủ, chắc sẽ được lành. ¹³Vả, Đức Chúa Jêsus phán lời đó chỉ về sự chết của La-xa-rơ; song môn-đồ tưởng nói về giấc ngủ thường. (Giăng 11: 11-13).

Đức Chúa Giêsu phán rằng: “Ta là sự sống lại và sự sống; kẻ nào tin ta thì sẽ sống, mặc dầu đã chết rồi và Còn ai sống mà tin ta thì không hề chết” (Giăng 11: 25-26).

Chúa cũng nói về cái chết như đang ngủ khi Ngài mang con gái ông trưởng hội đường hồi từ cõi chết trở về:

⁴⁹Đức Giêsu còn đang nói, thì có người từ nhà ông trưởng hội đường đến bảo ông: "Con gái ông chết rồi, đừng làm phiền Thầy nữa!" ⁵⁰Nghe vậy, Đức Giêsu bảo ông trưởng hội đường: "Ông đừng sợ, chỉ cần tin thôi, là con gái ông sẽ được cứu". ⁵¹Khi đến nhà, Người không cho ai vào với mình, trừ ông Phêrô, ông Gioan, ông Giacôbê và cha mẹ của đứa bé. ⁵²Mọi người đều đấm ngực khóc thương nó. Đức Giêsu nói: "Đừng khóc! Con bé có chết đâu, nó ngủ đấy!" ⁵³Họ chế nhạo Người, vì biết nó đã chết. ⁵⁴Nhưng Người cầm lấy tay nó, lên tiếng gọi: "Này bé, chỗi dậy đi!" ⁵⁵Hồn đứa bé trở lại, và nó đứng dậy ngay. Đức Giêsu bảo người ta cho nó ăn. ⁵⁶Cha mẹ nó kinh ngạc. Và Người ra lệnh cho họ không được nói với ai về việc đã xảy ra. (Lu-ca 8: 49-56, sự nhân mạnh của tôi).

3) Chúng ta có thể học được gì về cái chết từ đoạn văn này? Điều gì nổi bật với bạn?

Người tin vào Chúa Kitô không bao giờ chết; Anh ta bị tách ra khỏi cơ thể, một trạng thái mà Chúa Giêsu gọi là giấc ngủ. Khi Chúa Giêsu cầm tay con gái và bảo cô đứng dậy, tinh thần cô trở lại. Cô bé đã ở đâu? Thi thể cô đã chết và nằm trên giường trước mặt Chúa và ba môn đệ của Ngài, nhưng con người thật, linh hồn của cô, ở một nơi khác. Bạn có muốn biết những gì cô ấy đã trải qua? Một người chỉ chết, theo Chúa Jesus, khi anh ta chưa bước vào mối quan hệ với Chúa Kitô (Ê-phê-sô 2: 1, 5). Linh hồn và tinh thần được sử dụng thay thế cho nhau trong Kinh thánh. Trong Cựu Ước, 1 Kings 17:17, một cậu bé ngừng thở (bản dịch NIV). Trong tiếng Do Thái, được nói rằng linh hồn của anh ta (tiếng Do Thái "nephesh") đã rời đi. Trong câu 22 của cùng một đoạn, Lời Chúa nói rằng cuộc sống của cậu bé đã trở lại với anh ta sau khi cầu nguyện của Elijah. Từ tiếng Hê-bơ-rơ được sử dụng là tiếng Nephesh, người nói rằng linh hồn cậu bé đã trở lại.

Kinh thánh cho chúng ta biết rằng tại thời điểm này, trên thiên đàng, gần các linh hồn người nghĩa được vện lành (Hê-bơ-rơ 12:23), và ở một nơi khác, rằng khi Chúa Kitô trở lại Nhà thờ của Ngài với sự hân hoan, **“Đức Chúa Trời sẽ đem những kẻ ngủ trong Đức Chúa Jêsus cùng đến với Ngài. (1 Tê-sa-lô-ni-ca 4:14).** Thi thể của họ ở trong mộ, nhưng họ, phần vô hình của bản chất, tinh thần và linh hồn của chúng ta, đã ở với Chúa. Chúng ta sẽ xem xét kỹ hơn về đoạn văn này vào một ngày sau đó.

Khi một người đàn ông muốn theo Chúa Kitô nhưng trước tiên cần phải tham dự tang lễ của cha mình, Chúa Giê-su nói **“Hãy theo ta, để kẻ chết chôn kẻ chết”.** (Ma-thi-ơ 8:22). Người chết không thể sắp xếp những thứ cần thiết cho tang lễ; những gì Chúa Kitô đã nói là để cho người chết thuộc linh sắp xếp những thứ cần thiết cho tang lễ của cha mình; điều quan trọng nhất đối với các môn đệ là tiếp cận người chết trước khi họ chết.

Khi tôi vào trong xe của tôi, đó là cái chết cho đến khi tôi châm ngòi lửa. Sẽ không có gì cả nếu tôi không lái nó. Theo cách tương tự, con người thật của tôi bao gồm tinh thần và linh hồn mà “điều khiển” cơ thể của tôi. Con người thực sự sống dựa trên cái chết. Có nhiều thứ cho cuộc sống hơn chỉ là cơ thể xác thịt này.

Trong một đám tang, chúng ta chôn cất một cái gì đó, không phải ai đó; đó là ngôi nhà, không phải là người thuê nhà được hạ xuống mộ. *Verna Wright*.

Và, chúng ta biết rằng nếu nhà tạm của chúng ta dưới đất đổ nát, thì chúng ta lại có nhà đời đời trên trời, bởi Đức Chúa Trời, không phải bởi tay người làm ra. (2 Cô-rinh-tô 5: 1).

Một người bạn thân của chúng tôi sống ở Israel, một người phụ nữ tin kính tên là Christine, đã mang thai vài năm trước. Cô bị sảy thai và xuất huyết trên sàn nhà. Cô chết trong vũng máu. Khi linh hồn rời khỏi cơ thể, cô ngay lập tức bắt đầu nhìn thấy những khuôn mặt quen thuộc của gia đình và bạn bè đã mất trước cô. Cảm giác yên bình tuyệt vời tràn ngập trong cô khi tất cả bắt đầu hát với cô, "Chào mừng về nhà, Christine." Ở đó trước khi cô đứng, Chúa Jesus chào đón nhà của cô. Ngài nói với cô rằng cô có thể chọn ở lại đó hoặc quay lại và hoàn thành công việc mà Chúa đã giao cho cô.

Lúc đó, cô đã nghe thấy đằng sau đó là giọng nói của chồng mình vừa bước vào căn phòng nơi cơ thể cô nằm. Anh kiểm tra mạch đập của cô và có thể thấy rằng Christine đã đi mất. Anh bắt đầu kêu lên với Chúa trong nỗi thống khổ chân thành, cầu xin Chúa cho cô quay lại. Christine nói với tôi rằng cô ấy không nhớ đã quyết định quay lại, nhưng vào thời điểm đó, cô ấy đã trở lại với cơ thể của mình, mở mắt ra và nói với chồng rằng đừng sợ hãi mà phải đưa cô ấy đến bệnh viện. Khi cả hai đến bệnh viện, các y tá và bác sĩ đã truyền máu cho cô, tự hỏi bản thân cô làm thế nào để cô không chết do mất máu. Chúa đã ân cần bước vào và cho cô thêm nhiều năm để hoàn thành công việc của mình ở Israel. Cô đã nhìn thấy nhiều phép lạ ở Jerusalem, Israel, khi cô sống một cuộc đời trọn vẹn trong chức vụ đối với người dân Israel.

4) Bạn có nhớ một thời điểm trong đời khi có thể có sự giúp đỡ siêu nhiên trong việc đưa bạn khỏi một tai nạn có thể dẫn đến cái chết của bạn không?

Sự chết của các người thánh là quý báu trước mặt Đức Giê-hô-va. (Thi-thiên 116: 15, NIV).

Sự quý giá (quan trọng và không có vấn đề ánh sáng) trước mắt Chúa là cái chết của các vị thánh của Ngài (những Ngài người yêu thương) (Thi-thiên 116: 15, Kinh thánh Amplified)

5) Tại sao Thiên Chúa vui mừng trước cái chết của dân Ngài, những người đã phó thác mạng sống của mình cho Người?

Làm sao Chúa có thể vui mừng trước cái chết của chúng ta nếu tất cả những gì xảy ra là chúng ta ngủ thiếp đi? Nếu chúng ta bất tỉnh tại điểm khởi hành, tại sao Chúa Giêsu lại nói những lời sau đây với kẻ trộm trên thập giá? "**Quả thật, ta nói cùng người, hôm nay người sẽ được ở với ta trong nơi thiên đường.**" (Lu-ca 23:43). Ngài đã không nói, "sau một giấc ngủ ngon, người sẽ ở cùng ta trên thiên đường. Rõ ràng là Chúa Giê-su đang dạy rằng trước khi kết thúc một ngày, người đàn ông sẽ còn sống và ở Thiên đường với Chúa Giêsu.

Có một nơi trung gian cho những người không đủ tốt?

Tại sao Kinh thánh hoàn toàn im lặng về một nơi trung gian gọi là luyện ngục?

Theo Bách khoa toàn thư Công giáo, Luyện ngục là một địa điểm hoặc điều kiện trừng phạt tạm thời đối với những người rời bỏ cuộc sống này trong ân sủng của Thiên Chúa, không hoàn toàn thoát khỏi lỗi lầm tính mạch, hoặc chưa hoàn toàn trả giá vì sự vi phạm của họ, trong thần học Công giáo, Luyện ngục là nơi linh hồn của một Cơ đốc nhân đến sau khi chết để được tẩy sạch những tội lỗi chưa được thỏa mãn hoàn toàn trong cuộc sống. Đây có phải là học thuyết về Luyện ngục phù hợp với Kinh thánh không?

Chúa Giê-su đã chết để chịu phạt cho tất cả tội lỗi của chúng ta (Rô-ma 5: 8). Ê-sai 53: 5 tuyên bố,

nhưng Ngài đã bị xuyên thủng vì sự vi phạm của chúng ta, Ngài đã bị nghiền nát vì sự gian ác của chúng ta; hình phạt mang lại cho chúng ta sự bình an là ở trên Ngài và bằng những vết thương của Ngài, chúng ta được chữa lành.

Chúa Giêsu chịu đau khổ vì tội lỗi của chúng ta để chúng ta có thể được giải thoát khỏi đau khổ. Nói rằng chúng ta cũng phải đau khổ vì tội lỗi của mình là nói rằng Chúa Jesus đau khổ là không đủ. Nói rằng chúng ta phải chuộc lại tội lỗi của mình bằng cách tẩy sạch trong Luyện ngục là chối bỏ sự đầy đủ của sự hy sinh chuộc tội của Chúa Giêsu (1 Giăng 2: 2). Ý tưởng rằng chúng ta phải chịu đau khổ vì tội lỗi của mình sau khi chết trái với mọi điều Kinh thánh nói về sự cứu rỗi.

Vì nhờ dâng chỉ một của tế lễ, Ngài làm cho những kẻ nên thánh được trọn vẹn đời đời (Hê-bơ-rơ 10:14).

Đôi khi mọi người có thể nhìn thấy hai thế giới khi họ khởi hành

Đôi khi, khi con người sắp chết, tinh thần của họ thường trôi dạt giữa trái đất và thiên đường nơi họ có thể nhìn thấy cả hai thế giới. Vài giờ trước khi Dwight L. Moody, nhà truyền giáo qua đời, anh ta thoáng thấy vinh quang đang chờ đợi mình. Thức dậy từ giấc ngủ, ông nói:

Trái đất thoái trào, thiên đường mở ra trước mắt tôi. Nếu đây là cái chết, nó thật ngọt ngào! Không có thung lũng ở đây. Chúa đang kêu gọi tôi và tôi phải đi! "Con trai ông đang đứng cạnh giường nói:" Không, không có cha, ông đang mơ. "" Không, "ông Moody nói, " Tôi không mơ; Tôi đã ở trong công; Tôi đã nhìn thấy khuôn mặt của những đứa trẻ. "Một thời gian ngắn trôi qua và sau đó, theo những gì dường như gia đình là cuộc đấu tranh tử thần, anh lại nói:" Đây là chiến thắng của tôi; đây là ngày đăng quang của tôi!Thật vinh quang!

Một số người sẽ nói rằng Tâm trạng đang mơ, nhưng Kinh thánh cũng cho chúng ta biết về một người đã nhìn thấy cả hai thế giới ở điểm chết. Chúng ta đang nói về Ê-tiên. Đoạn trích dưới đây xảy ra ngay sau khi anh ta chia sẻ phúc âm với một số người đang bắt bớ các Kitô hữu:

*⁵⁴Chúng nghe những lời đó, thì giận trong lòng, và nghiền răng với Ê-tiên. ⁵⁵Nhưng người, được đầy đầy Đức Thánh Linh, mắt ngó chăm lên trời, thấy sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, và Đức Chúa Jêsus đứng bên hữu Đức Chúa Trời; ⁵⁶thì Người nói rằng: "**Kìa, ta thấy các tầng trời mở ra, và Con người đứng bên hữu Đức Chúa Trời**". ⁵⁷Bây giờ,*

chúng kêu lớn tiếng lên, bịt lỗ tai lại, cùng nhau chạy a lại, ⁵⁸kéo người ra ngoài thành, rồi ném đá người. Các kẻ làm chứng lấy áo xống mình để nơi chân một người trẻ tuổi kia tên là Sau-lơ. ⁵⁹Chúng đang ném đá, thì Ê-tiên cầu nguyện rằng: Lạy Đức Chúa Jêsus, xin tiếp lấy linh hồn tôi. ⁶⁰Sau đó, người quì xuống, kêu lớn tiếng rằng: Lạy Chúa, xin đừng đổ tội này cho họ! Người vừa nói lời đó rồi thì ngủ. (Công vụ 7: 54-60, Nhấn mạnh của tôi).

Chúng ta có thể tin một cách trung thực rằng sau khi nhìn thấy Chúa Giê-su đứng để nhận anh ta, Ê-tiên, người đàn ông của Thiên Chúa, sau đó rơi vào một giấc ngủ vô thức? Thiên Chúa không phải là Thiên Chúa của những người đang ngủ! Chúng ta bị tách khỏi cơ thể của chúng ta tại ngôi mộ, nhưng mỗi người chúng ta sống ngoài cái chết. Tôi tin rằng Kinh thánh dạy chúng ta rằng sự vĩnh cửu bắt đầu cho mỗi người chúng ta tại điểm khởi hành. Có phải là những gì Chúa Giê-su nói về Áp-ra-ham, Y-sác và Gia-cốp?

²⁶Còn về những người chết được sống lại, thì trong sách Môi-se có chép lời Đức Chúa Trời phán cùng người trong bụi gai rằng: Ta là Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham, Đức Chúa Trời của Y-sác, Đức Chúa Trời của Gia-cốp, các ngươi há chưa đọc đến sao? ²⁷Ngài chẳng phải là Đức Chúa Trời của kẻ chết, mà là của kẻ sống! Thật các ngươi làm to! (Mác 12: 26-27).

Phao-lô, sứ đồ, đã viết: muốn lìa bỏ thân thể này đặng ở cùng Chúa (2 Cô-rinh-tô 5: 8). Ông cũng tương ứng với nhà thờ tại Phi-líp về ước muốn được chết và được ở với Chúa Kitô:

²²Ví thử tôi cứ sống trong xác thịt, là ích lợi cho công khó tôi, thì tôi chẳng biết nên lựa điều chi. ²³Tôi bị ép giữa hai bề muốn đi ở với Đấng Christ, là điều rất tốt hơn; ²⁴nhưng tôi cứ ở trong xác thịt, ấy là sự cần hơn cho anh em (Phi-líp 1: 22-24).

Lưu ý rằng Paul không mong đợi bất tỉnh trong giấc ngủ khi anh ta chết; anh ta hoàn toàn mong đợi được sống rất nhiều. Ông ấy gọi đó là điều tốt hơn! Từ "đi" trong câu 23 ở trên được dịch từ tiếng Hy Lạp được sử dụng cho việc mất neo. A.T. Robertson dịch nó, "Để cân neo và đưa ra biển." Nếu Paul đã sẵn sàng để đi ngủ trong hai nghìn năm, thì tôi không thể thấy điều đó có thể được gọi là tốt hơn cho đến nay.

Victor Hugo đã từng viết: "Khi tôi đi xuống mộ tôi có thể nói, giống như rất nhiều người khác: Tôi đã hoàn thành công việc của mình, nhưng tôi không thể nói rằng tôi đã kết thúc cuộc đời mình. Ngày làm việc của tôi sẽ bắt đầu vào sáng hôm sau. Ngôi mộ của tôi không phải là một con ngõ cụt. Đó là một lộ trình. Nó đóng cửa trong hoàng hôn để mở cửa vào buổi bình minh. Ruth Graham Bell trong cuốn sách của mình, *Legacy of a Pack Rat* kể câu chuyện đã được xác minh này về người bà của Mục sư Humphrey Armistead ở Montreat, Bắc Carolina:

Căn phòng yên tĩnh vào nửa tối. Người phụ nữ lớn tuổi nằm dựa vào gối lắng nghe khi con trai bà, Robert, nói về gia đình, bạn bè và những điều quan tâm khác với bà. Bà mong chờ những chuyện viếng thăm hàng ngày của anh. Madison, địa điểm nơi anh sống, không xa Columbia, và Robert đã dành nhiều thời gian nhất có thể với mẹ mình, biết rằng, bà bị bệnh, mỗi chuyến thăm có thể là lần cuối cùng của anh. Khi anh nói chuyện, đôi mắt anh nhìn từng chi tiết trên khuôn mặt yêu thương của cô, từng đường nét - và có

nhiều đường nét hơn những đường cong bây giờ - mái tóc trắng, đôi mắt mệt mỏi vẫn còn yêu thương. Khi đến lúc rời đi, anh hôn nhẹ lên trán bà, đảm bảo với bà rằng anh ấy sẽ trở lại vào ngày hôm sau. Trở về nhà tại Madison, anh thấy Robin, mười bảy tuổi, bị bệnh sốt. Vài ngày tiếp theo, thời gian của anh đã bị chiếm hết giữa con trai và mẹ anh. Anh không nói với mẹ về bệnh tình của Robin. Đó là cháu trai lớn nhất của bà - niềm tự hào và niềm vui của cuộc đời bà. Rồi đột nhiên, Robin đã ra đi. Cái chết của anh đã gây sốc cho cả cộng đồng cũng như gia đình anh. Toàn bộ sự việc xảy ra quá nhanh. Và mười bảy tuổi còn quá trẻ để chết.

Ngay khi đám tang kết thúc, ông Armistead vội vã đến bên giường của mẹ mình, không cầu nguyện không gì theo cách của ông sẽ phản bội sự thật rằng ông vừa mới chôn cất đứa con đầu lòng. Nó sẽ là nhiều hơn mẹ anh có thể trong tình trạng của bà. Bác sĩ đã ở trong phòng khi anh bước vào. Mẹ anh đang nằm nhắm mắt. "bà ấy đang hôn mê", bác sĩ nói nhẹ nhàng. Anh ta biết điều gì đó về sự căng thẳng mà người đàn ông này đã trải qua, những chuyến thăm nhiệt thành của anh ta với mẹ anh ta, cái chết của con trai anh ta, đám tang mà anh ta mới phải trải qua. Bác sĩ đặt tay lên vai ông Armistead trong sự cảm thông không nói nên lời. "Chỉ cần ngồi bên cạnh cô ấy," anh nói, "cô ấy có thể đến ..." và anh ấy để họ lại với nhau. Trái tim của ông Armistead nặng trĩu khi ngồi trong hoàng hôn quây quần. Anh ta thấp đèn trên bàn cạnh giường ngủ, và bóng tối lụi dần. Chẳng mấy chốc, cô mở mắt ra và mỉm cười nhận ra; Cô đặt tay lên đầu gối của con trai mình. "Bob ..." cô nói tên anh một cách yêu thương - và lại hôn mê. Ông Armistead lặng lẽ ngồi lên, đưa tay lên tay cô, mắt anh không rời khỏi mặt cô. Sau một lúc, có một chuyển động nhẹ trên gối. Đôi mắt mẹ anh mở to, và có một cái nhìn xa xăm trong đó như thể cô nhìn thấy bên ngoài căn phòng. Một ánh mắt ngạc nhiên lướt qua khuôn mặt cô. "Tôi thấy Chúa Giê-su," cô kêu lên, thêm vào, "tại sao lại có Cha và có Mẹ". Và rồi, "Và có Robin! Tôi không biết Robin đã chết." Tay cô vỗ nhẹ vào đầu gối của con trai. "Bob tội nghiệp ..." cô nói nhẹ nhàng và biến mất.

Làm sao bà ấy có thể biết rằng Robin đã chết nếu bà không nhìn thấy anh ấy? Bà ấy nhìn thấy anh ấy khi cô rời khỏi cái lều của cơ thể trần gian này. Chết là ngày tốt nghiệp!

Khi họ đến cổng tử thần, THIÊN CHÚA chào đón những người yêu mến Người (Thi thiên 116: 15, Bản dịch Thông điệp).

Cầu nguyện: Chúa ơi, hãy giúp chúng con sống cuộc sống của chúng con hàng ngày với sự hiểu biết rằng một ngày nào đó chúng con sẽ gặp Ngài và giúp chúng con sử dụng thời gian mà Ngài đã cho chúng con để sẵn sàng cho sự Vĩnh cửu. Hãy cho chúng con đôi mắt để thấy những gì thực sự quan trọng khi chúng con sống cuộc sống này trong dự đoán về cuộc sống sắp tới. Amen.

Mục sư Keith Thomas. Email: keiththomas@groupbiblestudy.com

Website: www.groupbiblestudy.com